

Тржба, що въ робскій мракъ ревѣше за
 свобода,
 За правдата, за борба отчаяна съ врага...
 Падна и Груевъ тамъ — о трауръ за народа!
 Въ гореща кръвъ облѣнъ, заринатъ по снѣга.

Заспаха подъ снѣга юнашки сили левски,
 Угасна огненъ духъ, замлъкна мощна речъ...
 О Македоніо, ти губишъ своя Левски,
 Най-вѣрния си синъ, най-силния си мечъ.

Но не! Той живъ е пакъ въ дѣлата си
 свещени,
 Не мре духътъ великъ — плътъ тленно само
 мре —
 И Груевиятъ духъ свѣтлѣй, одушевление
 Разнася отъ Пиринъ до Бѣлото море.

И неговиятъ зовъ и мисълъ благородна
 Ще дигнатъ хиляди герои и борци
 Готови да умратъ зарадъ земята родна,
 Да грабнатъ лаврови ил' търнови вѣнци...
 Поклонъ на твоя гробъ, заритъ подъ
 снѣговетъ,
 Надъ който буря вий и пѣе вълчи вой,
 Изъ който днесъ възкрѣсна и вѣчно ще ни
 свѣти
 Въвъ слава лучезарна геройски образъ твой!

София, 2 януарий 1907 г.

1) Това стихотворение бѣ предназначено да се прочете на тържественото събрание, което приятели и почитатели на покойния Даме проектираха да устроятъ, но което не може да се състои поради поради последнитѣ събития. Бел. авт.